

Sygn. akt VIII Pa 193/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Jacek Chaciński (spr.)

Sędziowie: SO Ewa Gulska

SR del. do SO Irena Grymuza

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Sobczuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 lutego 2017 roku w L.

sprawy z powództwa I. W.

przeciwko T. K. (1)

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin- Zachód w Lublinie VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 20 czerwca 2016 r . sygn. akt VII P 1617/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego T. K. (1) na rzecz powódki I. W. kwotę 900,00 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

sygn. akt VIII Pa 193/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wyrokiem z dnia 20 czerwca 2016 roku zasądził od T. K. (1) na rzecz M. Z. kwotę 6.866,87 złotych brutto wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25 listopada 2013 roku do 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od 1 listopada 2010 roku do 30 czerwca 2013 roku; w pozostałym zakresie oddalił powództwo M. Z.; zasądził od T. K. (2) na rzecz A. C. kwotę 5.557,26 złotych brutto wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25 listopada 2013 roku do 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od 1 listopada 2010 roku do 31 października 2012 roku; w pozostałym zakresie oddalił powództwo A. C.; zasądził od T. K. (2) na rzecz I. W. kwotę 8.977,11 złotych brutto wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25 listopada 2013 roku do 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od 1 listopada 2010 roku do 30 czerwca 2013 roku; w pozostałym zakresie oddalił powództwo I. W.; nie obciążył powódek kosztami procesu; oddalił wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów procesu; przejął na rachunek Skarbu Państwa brakujące opłaty sądowe od pozwów, od uiszczenia których powódki

były zwolnione z mocy ustawy oraz wydatki procesu; wyrokowi w pkt I i III nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwot 1.650 złotych brutto, zaś w pkt V do kwoty 1.749 złotych brutto. (k. 397)

Apelację od powyższego orzeczenia złożył pozwany zaskarżając go w części, to jest w zakresie punktu V i podnosząc zarzut potrącenia zasądzonej w wyroku kwoty na rzecz I. W. w wysokości 6.255,17 złotych netto z odsetkami z kwotą wypłaconą powódce przez pozwanego w kwocie 10.000 złotych. Wobec powyższego wniósł o zmianę wyroku w pkt V poprzez oddalenie powództwa w całości ewentualnie uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

W uzasadnieniu podniósł, iż pismem z dnia 5 sierpnia 2016 roku dokonał potrącenia należności I. W. wynikających ze stosunku pracy z tytułu przepracowanych godzin nadliczbowych w okresie od 1 listopada 2010 roku do 30 czerwca 2013 roku w kwocie 6.255,17 złotych netto oraz kwotę 1.200 złotych z tytułu odszkodowania za opóźnienie w zapłacie należności głównej liczoną od dnia 30 sierpnia 2010 roku do dnia 30 sierpnia 2013 roku z przysługującą mu wobec niej wierzytelnością z tego samego stosunku, gdyż po rozwiązaniu z nią stosunku pracy polecił pracownikom wypłatę na jej rzecz kwotę 10.000 złotych. W dalszej części uzasadnienia wskazał, iż wypłacona kwota miała zaspokoić roszczenie powódki o godziny nadliczbowe. (k. 446-448)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja była bezzasadna, a tym samym nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd II instancji podziela w całości poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne, które przyjmuje za własne.

Zarzut apelacyjny podniesiony przez pozwanego jest wewnętrznie sprzeczny. Pozwany podniósł, iż wypłacona kwota 10.000 złotych przeznaczona była na zaspokojenie roszczenia I. W. z tytułu wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, a wobec tego dokonał on potrącenia jego „wierzytelności wobec powódki w kwocie 10.000 złotych” z kwotą zasądzoną wyrokiem Sądu I instancji.

Jeżeliby przyjąć twierdzenia pozwanego, iż kwota 10.000 złotych została powódce wypłacona tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych to doszłoby do zaspokojenia jej wierzytelności, a tym samym ani powódce, ani pozwanemu nie przysługiwałaby żadna wierzytelność.

Jednakże twierdzenia takie pozwanego są bezpodstawne, gdyż jak ustalił Sąd Rejonowy I. W. otrzymała od pozwanego świadczenie pieniężne w wysokości ok. 10.000 złotych z tytułu „odprawy” oraz ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy (k. 7 uzasadnienia wyroku). Pozwany dopiero w końcowej fazie postępowania Sądu I instancji podnosił, iż wskazana kwota została wypłacona tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Twierdzenia te, zdaniem Sądu Rejonowego, nie zasługiwały na obdarzenie ich walorem wiarygodności. Ocena poprzedniej postawy pozwanego wskazuje, iż dążył on do instrumentalnego wykorzystania pewnych faktów poprzez nadanie im odmiennego znaczenia, którego uprzednio nie wywodził z nich. Takie zachowanie pozwanego powoduje, iż jego twierdzenia nie zasługiwały na uwzględnienie, gdyż zmierzają jedynie do nieuzasadnionego pozbawienia powódki przysługującej jej wierzytelności. Nadto, fakt wypłacenia przedmiotowej kwoty tytułem odprawy i ekwiwalentu za niewykorzystany urlop potwierdzony został przez świadków przesłuchanych w sprawie (zeznania M. B. - k. 257, zeznania E. C. - k. 258v).

Zgodnie z powołanym wyżej przepisem art. 233 § 1 k.p.c. wiarygodność i moc dowodów Sąd ocenia według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Wobec powyższego, dla skutecznego podniesienia przez skarżącego zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie jest wystarczającym przedstawienie własnej oceny dowodów, nawet jeśli jest przekonywująca, bowiem zarzut taki stanowi zwykłą polemikę z oceną wyrażoną przez sąd. Zarzut taki będzie skuteczny, gdy skarżący wykaże błędy logicznego rozumowania w tej ocenie, dokonanie

jej sprzecznie z zasadami doświadczenia życiowego lub dokonanie jej bez wszechstronnego rozważenia materiału zebranego w sprawie. (podobnie wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999 roku, II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655; wyrok SN z dnia 5 sierpnia 1999 roku, II UKN 76/99, OSNAPiUS 2000, nr 19, poz. 732; postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2001 roku, IV CKN 970/00, LexPolonica nr 388025)

Wobec powyższego odmienne twierdzenia pozwanego co do charakteru wypłaty kwoty 10.000 złotych stanowią zwykłą polemikę z ustaleniami Sądu I instancji i nie zasługują na uwzględnienie.

Wobec powyższego pozwany nie wykazał, aby przysługiwała mu względem powódki I. W. żadna wierzytelność, którą mógłby on potrącić z wierzytelnością I. W. wynikającą z wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 20 czerwca 2016 roku.

Podkreślić należy, iż w przypadku dokonania potrącenia w rozumieniu przepisów Kodeksu Cywilnego poza procesem sądowym dochodzi do wzajemnego umorzenia wierzytelności do wysokości wierzytelności niższej, a strona winna podnieść zarzut nieistnienia wierzytelności, a nie zarzut potrącenia. Jednakże zarzut ten również okazał się nieskuteczny, gdyż powód nie wskazał nawet z jakiego tytułu przysługiwałaby mu wierzytelność, która przedstawił do potrącenia. Pozwany nie podnosił aby wypłacona kwota była nienależna (art. 411 k.c.), a wskazane tytułem jej zapłaty wierzytelności (odprawa oraz ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy) nie przysługiwały I. W..

Na marginesie podnieść również należy, iż względem wierzytelności z tytułu wynagrodzenia za pracę, w tym za godziny nadliczbowe, niedozwolone jest dokonywanie potrącenia w rozumieniu Kodeksu cywilnego, gdyż Kodeks pracy zawiera w tym zakresie szczególne regulacje, mające na celu ochronę wynagrodzenia za pracę (art. 87 i nast. k.p.). Wobec powyższego, dokonanie potrącenia wierzytelności pracodawcy z wierzytelnością pracownika z tytułu wynagrodzenia za pracę dopuszczalne jest tylko w przypadkach wskazanych w Kodeksie pracy, to jest w przypadku stwierdzenia wierzytelności tytułem wykonawczym lub zgody pracownika. Taka sytuacja nie zachodziła w niniejszej sprawie.

Wobec powyższego, Sąd na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego.

Rozstrzygnięcie o kosztach Sąd II instancji oparł na art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia MS z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015, poz. 1800) w brzmieniu obowiązującym przed dniem 27 października 2016 roku.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.